

INGEZONDEN.

Art. 99 I.W. EN SYMPATHISCHE OPHTHALMIE.

I.

Misschien is de laatste zinsnede van het ingezonden stuk van prof. SNELLEN op bldz. 1470 van het vorig nummer vriendelijker bedoeld dan gesteld. Juist is zij in ieder geval niet.

Een van de grootste moeilijkheden bij de toepassing van Art. 99 I.W. is, er voor te waken, dat het niet, bij gebreke van een ziekwet, op verkapte wijze daarvoor in de plaats zou treden. Willekeur is daarbij uitgesloten. Met veel zorg en beleid wordt voorlichting gezocht ten einde den te volgen weg af te bakenen. Opbouwende kritiek wordt op hoogen prijs gesteld. Afbrekende kritiek kan ons niet helpen. Dat wel eens over de grenzen moet worden gezocht, waar reeds een ervaring van lange jaren bestaat, is waar. Niet echter, dat de uitspraak van een of anderen Duitscher zou moeten dienen om een vooropgezette meening te rechtvaardigen. Hoe meer goede raad uit eigen omgeving wordt gegeven, des te aangenamer het ons is. De artsen der Bank zijn zelf begonnen raad op te zoeken door in afdeulingsvergaderingen het onderwerp te gaan bespreken, wat zeer nuttig blijkt.

Wanneer prof. SNELLEN zijn meening handhaaft, zou hij mij verplichten, haar op goede gronden te staven. De beantwoording van het concrete geval der sympathische ophthalmie laat ik gaarne aan collega GRAVESTEN over.

Amsterdam,
10 April 1922.

P. H. VAN EDEN.
med. adv. der R. V. B.

II

Naar aanleiding van wat prof. SNELLEN op bldz. 1470 van dit *Tijdschrift* van 8 April l.l. schrijft, meen ik niet beter te kunnen doe, dan uit een schrijven over een dergelijk geval van prof. SNELLEN enkele regels aan te halen, luidend: „Bij den tegenwoordigen stand der wetenschap is het vooralsnog niet mogelijk met absolute zekerheid te weten, of een verwonding van één oog met opvolgende ontsteking al of niet een sympathische cyclitis van het andere oog zal veroorzaken”. Daardoor juist kan het gevaar voor sympathische ophthalmie niet als gevaar voor blijvende invaliditeit in den zin der I.W. worden opgevat. Leerde de statistiek, dat in bepaalde gevallen, ook wanneer het niet verwonde oog volkomen rustig is, meer dan 50 pCt. gevaar voor sympathische ontsteking bestond, dan zou volgens de gebruikelijke opvatting der wet enucleatie voor rekening van het I.W. fonds kunnen worden toegestaan. Wat ik van statistische gegevens hieromtrent vinden kon, blijft belangrijk beneden 50 pCt. kans. Dit beteekent dus, dat voor elk geval er steeds een aanmerkelijk grotere kans is, dat geen blijvende invaliditeit zal ontstaan, dan dat dit wél het geval zal zijn. Daarom kan de behandeling niet voor rekening van het fonds genomen worden. Alleen die gevallen van lichte sympathische prikkeling (niet dus van reeds ingetreden sympathische cyclitis), waarbij immers de enucleatie van het verwonde oog bijna steeds reddend werkt, komen in aanmerking.

Mocht de ervaring der Nederlandsche oogheekundigen er toe geleid hebben voor een bepaalde rubriek het gevaar op 50 pCt. of daarboven te moeten schatten, dan zou voor die gevallen een uitzondering gemaakt kunnen worden; ik vrees, dat deze schifting niet mogelijk is, en dan zal de vaak zoo gewenschte wegneming van het verwonde oog, evenals vóór het inwerking treden der I.W., voor rekening van anderen dienen te geschieden.

Amsterdam, 10 April 1922.

V. GRAVESTEN.